

Однак не перше місце у спорті було головним для Георгія Володимировича, коли він запрошував на навчання відомих спортсменів. Головними для нього були пропаганда здорового способу життя та підвищення іміджу факультету. Не менше уваги він приділяв і участі студентів у художній самодіяльності. Він вважав, що кожен студент факультету під час навчання повинен мати можливість розвинути свої творчі здібності, розкрити свої мистецькі таланти, які після закінчення навчання допоможуть йому стати шановним і авторитетним фахівцем. Досить згадати оркестр народних інструментів факультету або ВІА «Лісова пісня» – призера Всесоюзного конкурсу естрадної патріотичної пісні. Постійно у полі зору декана була і навчальна робота, здійснювати яку йому допомагав його побратим, доцент П. І. Герасименко.

Захищаючи студентів, Георгій Володимирович використовував усі свої можливості. Чого тільки варта історія з найстарішим за віком студентом нашого курсу Гаджі Раджабовичем Хизрієвим, якого він поновив у студенти попри наявну заборону. Віддячив Гаджі своєму деканові успішною роботою у лісовій галузі, пройшовши усі посадові сходинки від лісничого до заступника міністра лісового господарства Дагестану.

Своїм ставленням до роботи Г. В. Дубінін заслужив незаперечну повагу і щирю любов студентства факультету. Його батьківське піклування допомогло багатьом випускникам стати справжніми фахівцями своєї справи, патріотами Вітчизни та українського Лісу і, насамперед, небайдужими людьми.

За роботу на посаді декана Г. В. Дубініна нагороджено медаллю «За трудову доблесть». Проте головним його надбанням є щира любов його випускників, глибока шана усіх, хто знав, пам'ятає і пам'ятатиме Георгія Володимировича Дубініна – Людину, Лісівника, Педагога, Декана.

ДО 95-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ДЕКАНА ФАКУЛЬТЕТУ, ДОЦЕНТА ВАСИЛЯ СТЕПАНОВИЧА НАКОНЕЧНОГО

В. М. Маурер, О. В. Токарева, кандидати сільськогосподарських наук

Нам, випускникам 1974 року, повезло більше, ніж іншим. У нас було двоє факультетських деканів-батьків: перші три курси – доцент Георгій Володимирович Дубінін, а на двох заключних – доцент Василь Степанович Наконечний. Обидва ветерани війни, офіцери-орденоносці, патріоти галузі, випускники факультету, добре знані лісівничій громаді України та далеко за її межами.

За 40 років роботи на факультеті доцент В. С. Наконечний підготував плеяду лісових спеціалістів, для понад тисячі він став духовним батьком. Багато з них обіймали і нині обіймають високі керівні посади у лісовій галузі. Проте, незалежно від посад, усі, від простого лісівника і до міністра, з

вдячністю згадують щирого, по-батьківськи доброго, по-дитячому безпосереднього Василя Степановича.

В. С. Наконечний народився 7 (записаний 10) січня 1923 р. в селі Степанці Канівського району Черкаської області, у селянській родині. У 1941 р. він закінчив 10 класів Степанецької середньої школи і з початком війни був призваний на військову службу, яку проходив у 1-му Київському артилерійському училищі. З наближенням ворога до Києва училище було евакуйоване до м. Красноярська. Тут, далеко від боїв, Василь Степанович попросився на фронт і був направлений до м. Ташкента, де саме формувалася бригада, з якою у грудні 1941 р. він узяв участь у боях під Москвою. В одному з боїв В. С. Наконечний був важко

поранений і до березня 1942 р. лікувався у шпиталі. З квітня до грудня 1942 р. він продовжив навчання у Київському артилерійському училищі (там-таки у Красноярську), і, отримавши звання лейтенанта, був направлений на Сталінградський фронт. У складі 4-ї Гвардійської стрілецької дивізії Василь Степанович пройшов усю війну, яку закінчив у м. Відні. Був командиром взводу, начальником розвідки дивізіону, командиром артилерійської батареї. Демобілізувався В. С. Наконечний у 1947 році у званні гвардії капітана. За звитягу у війні його нагороджено орденами Вітчизняної війни першого та другого ступенів, орденом Червоної зірки і 12 медалями.

У 1949 р. В. С. Наконечний вступив на лісогосподарський факультет Київського лісогосподарського інституту, який закінчив у 1954 р., і був залишений асистентом кафедри загального лісівництва Української сільськогосподарської академії. У 1962 р. він захистив кандидатську дисертацію, а з 1963 р. працював доцентом і до 1966 р. завідував кафедрою. Після обрання, у 1972–1982 рр., обіймав посаду декана факультету, а з 1977 до 1987 рр. завідував кафедрою загального лісівництва. В 1994 р. Василь Степанович з посади доцента кафедри вийшов на заслужений відпочинок.

Бувши деканом і проживаючи поруч із гуртожитком, він провідував студентів частіше, аніж решта співробітників факультету. При цьому міг прийти як вранці («розбудити та налаштувати на робочий лад»), так і наприкінці робочого дня, інколи близько півночі, аби «побажати спокійної ночі». Я в той час був аспірантом, а пізніше – асистентом, і теж проживав у рідному студентському гуртожитку. Як вихователю гуртожитку мені не раз діставалося від декана «на горіхи». Але я не можу пригадати жодного випадку, аби після відвідин Василем Степановичем гуртожитку доходило до організаційно-адміністративних висновків. Це аж ніяк не свідчить про слабкість нашого декана, радше – про інше, бо вартувало значно більше і діяло краще. Для кожного він знаходив найпотрібніше слово. Такий підхід

неабияк єднав головні суб'єкти навчально-виховного процесу – студентство та викладацький склад і робив його ефективнішим.

Наукові інтереси В. С. Наконечного були пов'язані з розробкою раціональних способів ведення лісового господарства у грабових дібровах Правобережного Лісостепу України. До основних його наукових праць, які не втратили і сьогодні свого наукового і практичного значення, належать: «Природне насіннєве відновлення граба в дібровах Правобережного Лісостепу УРСР і способи його використання», «Лесоводственные свойства граба обыкновенного и его роль в повышении продуктивности дубрав» та низка інших. Загалом В. С. Наконечний опублікував понад 70 наукових статей і 18 навчальних і методичних посібників з лісівництва.

У житті Василя Степановича супроводжувала його вірна дружина Галина Мусіївна, землячка з Черкащини, лікар за фахом. Разом з нею вони виростили двох синів-красенів Володимира та Олександра – самодостатніх і успішних у нинішні нелегкі часи.

Після виходу Василя Степановича на пенсію, за наполяганням Галини Мусіївни, вони переїхали жити на природу. Звісно, обрали рідну і благодатну Черкащину та оселилися в родинній оселі дружини в с. Боярка, що розкинулося вздовж однойменної річки у Лисянському районі. Упродовж 1648–1670 рр. Боярка, на чолі з сотником Іваном Валобородьком, входила сотенним містечком до складу Білоцерківського полку Війська Запорозького. Поселення зі славною історією своєю назвою В. С. Наконечному нагадувало рідну Боярську ЛДС, якою він предметно опікувався, працюючи деканом факультету, на теренах якої він проводив практику зі студентами, вивчав природне поновлення сосни, закладав стаціонари з рубками догляду різної інтенсивності.

Таким добрим і хлібосольним був Василь Степанович та його родина. До останніх своїх днів він жив проблемами галузі, факультету кафедри, колег і випускників. Таким по-батьківськи добрим, безпосереднім і доброзичливим залишився він у вдячній пам'яті усіх, хто на собі відчув його чесноти.

Не стало Василя Степановича 21 серпня 2009 р. Поховали його на Лісовому кладовищі м. Києва.